

LBRIS

We know
books

Silvia Colfescu

vânătoare de comori

prin

BUCUREȘTI

2

Fotografii de Ciprian Măceșaru

EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2026

CUPRINS

Cuvânt-înainte 5

VÂNĂTOARE DE COMORI PRIN BUCUREȘTI

Casă mare, proprietar temerar 9

Palatul de pe străduță 13

Amintirea podului cu fân..... 23

Stilul e omul 29

Splendori veștejite 33

Mireasma care străbate veacurile..... 35

Lunga poveste de dragoste dintre bucureșteni și cafea 39

Destinul întrerupt al unui hotel 59

Locuri frumoase din București. Palatul Bragadiru..... 63

Grădina cu patricieni și balerci..... 71

Glorioasele geamuri 75

Un chiristigiu cu gusturi fine 81

Surâs medieval în oraș..... 85

Aleea Alexandru - Parcelarea Filipescu..... 91

Avatarurile unui palat..... 93

Conacul dintre alei	97
Bunica și nepoata	101
Temple și zeități	107
O rudă a Micului Trianon și soarta ei schimbătoare	113
Încăpățânarea unei clădiri	117
Strada Franceză	121
Apele liniștite sunt adânci	123
Ușa palatului tuturor	127
Mic dicționar de termeni de arhitectură	133
Bibliografie selectivă	147

© carte cu povești. O carte deschisă pentru cei care știu și vor să-i citească scriitura. O carte pe vecie închisă pentru cei care nu sunt interesați de frumos, de propria ființă, de istoria care ne conferă identitate și căreia orașul îi dă și formă, și conținut.

Ca toate marile orașe din lume, București adăpostește nenumărate comori. Unele, strălucitoare și falnice, își impun prezența la prima privire, declamându-și rolul de

simboluri ale orașului. Altele, discrete și pline de farmec, se lasă descoperite cu greu, ascunse în colțuri puțin frecventate, învăluite într-o atmosferă senină, păstrându-se parcă pentru adevărații iubitori ai cetății, pentru cei hotărâți să-i descopere tainele.

Ca și prima carte despre comorile Bucureștiului, și aceasta își va duce cititorul într-o călătorie printre comori ascunse și comori etalate. Cu precizarea că întotdeauna,

oricât de cunoscute și de vizibile ar fi clădirile unui oraș, tot li se va putea găsi un detaliu care, deși ușor de văzut, în goana noastră cea de toate zilele rămâne neobservat. Tot se va putea afla o istorioară neștiută.

Pentru aceste mici sau mari frumuseți care trebuie descoperite, merită să ne plimbăm alene căutându-le prin marele oraș: el ne va răsplăti dezvăluindu-ne viața lui secretă, poveștile uitate ale dăinuirii lui prin secole, întâmplările duioase sau triste împletite în existențele moșilor și strămoșilor noștri bucureșteni, mesajul subtil lăsat de ei în moștenirea construită de care ne bucurăm. Însăși substanța istoriei noastre, materia din care se fac visele.

Atunci când Vremea a publicat prima vânătoare de comori, recunosc că m-am îndoit. Mi

s-a părut că, în existența lor grăbită și axată pe realitățile momentului, bucureștenii zilelor noastre – ca și ceilalți români cărora București le este capitală – vor rămâne nepăsători la șoaptele trecutului. Am greșit. Am constatat cu bucurie că iubirea pentru locul de baștină nu este o vorbă moartă și că multor semeni ai noștri trebuie doar să le atragi atenția asupra frumosului, ca să-l înțeleagă, să-l aprecieze și să și-l însușească, făcându-l parte a traiului lor zilnic. De aceea veți găsi în paginile care urmează o nouă listă de comori și trag speranța că aceia care vor dori să le descopere le vor împărtăși la rândul lor altora.

Pentru a face lectura mai plăcută, la sfârșitul cărții cititorii pot găsi un mic dicționar de termeni de arhitectură.

Silvia Colfescu

LIBRIS

We know
books

VÂNĂTOARE DE COMORI PRIN BUCUREȘTI

Casă mare, proprietar temerar

O casă impunătoare, cu un etaj, pe colțul a două străzi situate foarte aproape de centrul clocotitor al orașului, își arată cu generozitate, de după un gard solid de fier forjat, bogăția coloristică a fațadelor, strălucind de roșul cărămizii aparente în contrast cu un belșug de bosaje și de ancadramente albe. Pe fațadele cu

rezalite, clădirea are la parterul înalt deschideri încheiate în arc, cu balcoane pe console, iar la etaj, deschideri rectangulare. Deschiderile încadrează ferestre bifore și trifore, în arc, surmontate de unul sau două cercuri. Cornișa este sprijinită de console decorative, iar între parter și etajul întâi se întinde un bandou profilat.

Casa situată pe **strada Batiștei nr. 13**, colț cu strada Nicolae Filipescu, a fost construită după desenele arhitectului Louis Blanc, pentru omul politic Nicolae Filipescu. Este încă o dovadă a versatilității talentului acestui arhitect,

de la care, chiar în vecinătate, s-au mai păstrat două edificii importante, cu totul diferite ca expresivitate și stil: casa lui Mauriciu Blank, de pe strada Tudor Arghezi, și Ministerul Agriculturii, de pe bulevardul Carol I.

Casa lui Nicolae Filipescu avea interioare luxoase, preponderent în stil neoclasic, păstrate parțial, într-o stare de conservare relativ bună. În două încăperi mai există încă plafoanele pictate.

Clădirea a avut un destin tot atât de colorat ca și cel al stăpânului ei. În anii de după război, a adăpostit Oficiul pentru organizarea expozițiilor, apoi, din 1976 până în 2011, a fost sediul Ambasadei SUA la București. De curând, a fost destinată găzduirii Instituției Prefectului bucureștean.

Nicolae Filipescu (1862-1916), vlăstar al unei importante familii boierești și absolvent de Drept la Paris, a avut o viață scurtă, dar uimitor de plină. A fost politician conservator, deputat, primar al Bucureștilor cu realizări notabile, jurnalist - a fondat ziarul *Epoca* -, în trei rânduri ministru al unor ministere diferite, patriot fanatic, scriitor, partizan al Antantei în Primul Război Mondial și... spadasin.

Într-adevăr, un celebru episod care l-a avut ca erou principal a fost duelul său cu G. Em. Lahovary, duel pricinuit de pasionale motive politice: Filipescu, înflăcărat jurnalist

al ziarului conservator *Epoca*, jignit de articolele din jurnalul liberal *l'Indépendance Roumaine* ale la fel de înflăcăratului ziarist Lahovari, l-a provocat la duel. Lupta a avut loc într-o sală de tir situată în zona Pieței Națiunilor Unite de astăzi, pe locul unde mai apoi a fost construit Teatrul de Operetă, dispărut în campania de demolări din anii 1980. Foarte comentat în epocă, duelul s-a sfârșit cu uciderea lui Lahovari, răsplătită de Justiție cu închisoare. Filipescu a fost grațiat de regele Carol I. În amintirea defunctului, prințesa Zoe Suțu, soția lui, a comandat o mică fântână, care a fost așezată în fața sălii de tir. Ea și-a păstrat locul când sala de tir a fost înlocuită cu Teatrul Regina Maria, înlocuit la rândul lui de Operetă, dar l-a pierdut când aceasta a fost înlocuită la rândul ei de unul dintre blocurile Sitraco; după o perioadă de depozitare și plimbare, fântâna a fost așezată în scuarul din fața blocului Gioconda.

Palatul de pe străduță

Un adevărat palat se ridică pe una dintre străzile paralele cu marile bulevarde, înconjurat de verdeață și de o liniște care, în majoritatea existenței sale, a fost mai degrabă înșelătoare. Pare destinat vieții tihnite a unei familii de prinți, cu copii frumoși jucându-se în grădină și cu domnițe gra-

țioase culegând flori. Dar palatul a fost căminul fericit al unei familii numai în primele decenii după construirea sa; în majoritatea existenței lui, a fost un loc în care s-au desfășurat solemne primiri diplomatice și unde domni importanți și sobri au discutat afaceri de stat.

EBRIS

We know
books

